

Altijd een raam

Sylvie Marie

Altijd een raam

gedichten

ik zocht het op 9

binnenskamers

oorsprong 13

totaal witte kamer 14

welkom in onze flat 15

winterreis 16

mijn schaamte is te zwaar om te dragen en ik duw 17

appel 18

als vroeger op zolder ligt, moet later in kelders staan 19

drama 20

een pril stel 21

tactiek 22

moment te midden dag, het waait 23

het ogenblik waarop ze gaat, zal wit zijn 24

na de inbraak 25

kaats 26

jubileum 27

smaak 28

schuren en slikken 29

soms met ons 30

ict 31

er was een avond waarop ik naar de dag 32

zondagsrijm 33

slaapliedje 34

*

buitenshuis

vertrek 37

vluchtauto 38

blauw 39

act 40

zakdoek 41

zoveel water zo dicht bij huis 42

het moment dat alles in elkaar valt 43

mijn moeder hing gisterochtend de hond op 44

inkijk 45

strandwacht 46

zwemster 47

morsecode 48

alleen is talrijker 49

op de foto in de kerk kijk je alsof je 50

ah 51

daver 52

leven, olifant 53

elk huis zijn eigen titanic 54

het vallen van de avond – bomen, hun takken 55

het laatste wat ik van haar zag 56

binnen was de taal gebroken 59

verantwoording 61

ik zocht het op:

er zijn geen wedstrijden, er is geen wereldrecord janken.
toch trekken we jassen aan als zwachtels, slenteren ons suf,
staren naar sterren, altijd een raam.

we konden ook kiezen voor donder, met regen
de vloer aanvegen. wie vertelt wat dan komt
aangewaaid?

en de tegels waarop we schoenen slijten
konden namen hebben als martha, albert, julia of roger,

maar neen.

even hinkelen en je had kunnen weten
wie van wie moest houden.

binnenskamers

oorsprong

zo gaat dat: de kamer met ramen gekaderd,
de sofa is plaats om te turen.

in de lijst lopen geen mensen langs
zoals het hoort, vogels op de takken
zijn vogels op de takken anders,
adem haalt je in.

de hand betast een buik, de blik een navel,
het hoofd blaas vragen en plots
daver, vader.

totaal witte kamer

we lagen op de plaats waar het bed had gestaan,
lepeltje lepeltje zoals de eerste keer
dat je bleef en we niet durfden te bewegen
omdat we voortdurend van de ander dachten dat die al weg was.

muren doordrongen de kamer, wit
weerkaatste en wij lieten onze handen glijden
over elk lichaamsdeel dat we toen niet hadden aangeroerd.

we moesten alles nog eenmaal gevoeld hebben,
maar wat ons raakte, kregen we niet over de lippen.

we kwamen niet verder dan de woorden van een dichter
die vast iets anders had willen zeggen.

welkom in onze flat

dit huis heeft kelder noch zolder, niemand
die naar boven of beneden
vlucht, we verzamelen

ons aan tafel om er steevast
te zitten, oog in oog, tand op tand.

wat op het blad wacht, staat er om te verteren.

en neen, er is geen hond
om stiekem restjes aan door te schuiven.